

## Arrest

nr. 223 631 van 4 juli 2019  
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VINCKE  
Maalse Steenweg 138  
8310 SINT-KRUIS BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. COUVREUR, die *loco* advocaat K. VINCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juni 2012 wordt de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf.

1.2. Op 25 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

- 1.3. Op 3 juli 2012 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar het land van herkomst.
- 1.4. Op 29 januari 2014 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld wegens onwettig verblijf, inbreuken op de wapenwetgeving en bendevoorming.
- 1.5. Met ingang van 5 augustus 2018 wordt de verzoekende partij vastgehouden in de gevangenis van Brugge.
- 1.6. Op 17 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.7. Op 17 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod.
- 1.8. Bij arrest nr. 210 002 van 25 september 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.6.
- 1.9. Op 4 oktober 2018 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Albanië.
- 1.10. Op 4 oktober 2018 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel wegens onwettige wapendracht en bendevoorming.
- 1.11. Op 14 januari 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.
- 1.12. Op 20 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Aan de Heer:  
(...)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

**Artikel 7, alinea 1:**

- ☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.*
- ☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 29.01.2014 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wapen wetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 04.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*
- ☐ 12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene werd op 17.09.2018 onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 28.10.2018 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 07/02/2019).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 17.09.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene werd op 03.07.2012 en 04.10.2018 gerepatrieerd naar Tirana, Albanië.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 29.01.2014 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wapen wetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 04.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In het document "Hoorrecht" dat betrokkene heeft ingevuld op 07/02/2019 heeft betrokkene verklaart een partner en een minderjarige zoon te hebben in België. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Betrokkene heeft trouwens nooit een procedure tot gezinshereniging gestart met zijn in België tot verblijf gerechtigd gezin. Het feit dat zijn partner erkend vluchteling is, opent niet het recht tot verblijf. Daarbij, een verwijdering van de betrokkene houdt geen breuk van de familiale relaties in. Immers, hij kan met zijn partner een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn partner en kind in België te bezoeken. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM want de verwijdering is conform de wetgeving en de partner en kind zijn als erkend, vluchtelingen niet in staat te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene kan zijn partner en kind ook ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. Bovendien het feit dat de vrouw en zoon van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België,

§ 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdutaziz, Cabales en Balkandali/A/erenigd Koninkrijk, § 67). Gezondheidsproblemen verklaart hij niet te hebben. De betrokkene heeft verklaard een vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM te hebben, maar heeft daartoe geen bewijzen noch indicaties aangebracht. Betrokkene beweert sinds 28.10.2018 in België te verblijven. Hij is 14/01/2019 opgesloten, hij heeft niet zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier trachten te regulariseren. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

#### *Terugleiding naar de grens*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 29.01.2014 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wapen wetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 04.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 28.10.2018 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 07/02/2019).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 17.09.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene werd op 03.07.2012 en 04.10.2018 gerepatriëerd naar Tirana, Albanië.

#### *Vasthouding*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:**

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 28.10.2018 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 07/02/2019). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 17.09.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene werd op 03.07.2012 en 04.10.2018 gerepatrieerd naar Tirana, Albanië.*

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië."*

1.13. Op 20 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Aan de Heer:*

*(...)*

*wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.*

*De beslissing tot verwijdering van 20.02.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:*

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. er bestaat een risico op onderduiken.*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene beweert sinds 28.10.2018 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 07/02/2019). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 17.09.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene werd op 03.07.2012 en 04.10.2018 gerepatrieerd naar Tirana, Albanië.*

*In het document "Hoorrecht" dat betrokkene heeft ingevuld op 07/02/2019 heeft betrokkene verklaart een partner en een minderjarige zoon te hebben in België. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Betrokkene heeft trouwens nooit een procedure tot gezinshereniging gestart met zijn in België tot verblijf gerechtigd gezin. Het feit dat zijn partner erkend vluchteling is, opent niet het recht tot verblijf. Daarbij, een verwijdering van de betrokkene houdt geen breuk van de familiale relaties in. Immers, hij kan met zijn partner een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn partner en kind in België te bezoeken. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM want de verwijdering is conform de wetgeving en de partner en kind zijn als erkende vluchtelingen niet in staat te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene kan zijn partner*

en kind ook ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. Bovendien het feit dat de vrouw en zoon van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Gezondheidsproblemen verklaart hij niet te hebben. De betrokkene heeft verklaard een vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM te hebben, maar heeft daartoe geen bewijzen noch indicaties aangebracht. Betrokkene beweert sinds 28.10.2018 in België te verblijven. Hij is 14/01/2019 opgesloten. hij heeft niet zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier trachten te regulariseren.

Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 29.01.2014 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wapen wetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 04.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt; Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

1.14. Op 4 maart 2019 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.15. De verzoekende partij vermeldt ter terechtzitting dat het in punt 1.14. vermeld verzoek op 2 mei 2019 werd afgewezen.

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat deze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 20 februari 2019, die in de eerste bestreden beslissing vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

*“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

## 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de motiveringsplicht.

4.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

*“artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*Terwijl de aangevochten beslissingen geenszins litigieus artikel respecteert.*

*Zodat de aangevochten beslissingen derhalve nietig dient te worden verklaard.*

*Verzoeker heeft een echtgenote en een kind die internationale bescherming genieten in België, (zie stukken...). Er is dus sprake van een effectieve familieband.*

*Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een beperking wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden.*

*Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:*

- *de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)*
- *de banden met het gastland (EHRM 2 6 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*
- *de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)*

- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

*De gezinsleden van verzoeker genieten beiden internationale bescherming. Een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, in combinatie met een inreisverbod van 8 jaar, leidt ertoe dat het gezinsleven van verzoeker, nagenoeg onmogelijk gemaakt wordt.*

*Er wordt onvoldoende gewicht gegeven aan het feit dat verzoeker gedurende 8 jaar het Schengengrondgebied niet mag binnentreden. Daarnaast kunnen de vrouw en het kind van verzoeker onmogelijk terugkeren naar Albanië om verzoeker te bezoeken.*

*Verweerster voert aan dat verzoeker en zijn gezin elkaar kunnen ontmoeten op het grondgebied van een land waar verzoeker wel toegang toe heeft.*

*Hierbij gaat verweerster compleet voorbij aan de economische onmogelijkheid om al die reizen te maken. De levensstandaard in Albanië is veel lager dan in België, waardoor vliegreizen niet zo vanzelfsprekend zijn. Daarenboven is het zo dat verzoeker in een financieel moeilijke situatie verkeerd. Dit blijkt uit het feit dat hij is toegelaten tot de pro-deo (zie stuk 2).*

*De proportionaliteitstoets werd aldus niet voldoende grondig doorgevoerd. Er is dan ook een schending van art. 8 EVRM.*

*Verweerster verwijst naar het strafrechtelijke verleden van verzoeker. Er wordt echter niet verder concreet gemotiveerd waarom verzoeker ingevolge deze eerdere strafrechtelijke veroordelingen een gevaar voor de openbare orde zou vormen.*

*Verweerster beperkt haar motivering wat betreft het gevaar dat cliënt vormt voor de openbare orde, zowel in het bevel om het grondgebied te verlaten, als de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, tot algemene formuleringen. Er wordt geen werkelijke appreciatie gemaakt van de feiten die ten grondslag liggen van de strafrechtelijke veroordelingen.*

*Een loutere verwijzing naar eerdere strafrechtelijke veroordelingen kan niet volstaan als motivering van het gevaar voor de openbare orde.*

*Bijgevolg is er sprake van een schending van de motiveringsverplichting.*

*Het eerste middel is dan ook gegrond."*

4.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.1.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de



bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

4.1.4. De verzoekende partij stelt dat zij een echtgenote en een kind heeft die internationale bescherming genieten in België en er dus sprake is van een effectieve familieband.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven van de verzoekende partij met haar echtgenote en haar kind als niet aangetoond beschouwt, daar een vreemdeling in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk dient te maken dat hij een feitelijk gezin vormt en niet blijkt dat de verzoekende partij dit heeft gedaan. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij met voormelde motieven voorbijgaat aan het feit dat de bestreden beslissingen geen gevolg zijn van een door de verzoekende partij ingediende aanvraag. Echter dient de Raad ook vast te stellen dat uit de enkele stelling van de verzoekende partij dat zij een echtgenote en een kind heeft die internationale bescherming genieten in België, geenszins, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, kan afgeleid worden dat er sprake is van een effectieve familieband, beschermingswaardig in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenote en minderjarig kind. Hoogstens kan uit de stukken van het administratief dossier en de stukken gevoegd door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift blijken dat de verzoekende partij sinds haar laatste terugkomst naar België in oktober 2018, volgens haar eigen verklaringen, inwoont bij haar echtgenote en minderjarig kind. Tot slot stelt de Raad vast, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, dat de verzoekende partij nooit een procedure tot gezinshereniging heeft gestart met haar in België tot verblijf gerechtigd gezin. De verzoekende partij toont allerminst aan dat de persoonlijke banden tussen haar en haar echtgenote en minderjarig kind voldoende hecht zijn, zodat zij geenszins aantoonbaar dat er *in casu* sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.1.5. Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk de mogelijkheid dat de verzoekende partij kan bogen op een beschermingswaardig gezinsleven met haar echtgenote en haar minderjarig kind in ogenschouw heeft genomen.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de

beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 70).

4.1.6. In de bestreden beslissingen wordt betreffende het gezinsleven gemotiveerd wat volgt:

*"Het feit dat zijn partner erkend vluchteling is, opent niet het recht tot verblijf. Daarbij, een verwijdering van de betrokkene houdt geen breuk van de familiale relaties in. Immers, hij kan met zijn partner een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de gewijzigde procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn partner en kind in België te bezoeken. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM want de verwijdering is conform de wetgeving en de partner en kind zijn als erkend, vluchtelingen niet in staat te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene kan zijn partner en kind ook ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. Bovendien het feit dat de vrouw en zoon van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkerenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, *D.N.W./Zweden*, § 34; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland*, § 54). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdutaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67)."*

4.1.7. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat de verwerende partij een afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang heeft gemaakt. Zij heeft immers overwogen, conform de rechtspraak van het EHRM, dat het feit dat haar gezin erkend vluchteling is, op zich het recht op verblijf niet opent alsook dat

een verwijdering geen breuk inhoudt van de familiale relaties daar de verzoekende partij met haar gezin een band kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en daar zij vanuit het land van herkomst de geijkte procedures kan volgen om haar kind en partner in België te bezoeken. Eveneens wordt erop gewezen dat de partner en kind van de verzoekende partij als erkend vluchteling niet in staat zijn om te reizen naar het land van herkomst. De verwerende partij motiveert dat het feit dat de partner en kind van de verzoekende partij in België verblijven niet kan weerhouden worden in het licht van artikel 8 van het EVRM daar de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM. De verwerende partij meent dat gelet op het strafrechtelijk verleden het algemeen belang primeert.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze vaststellingen foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de gemaakte belangenafweging op grond van deze vaststellingen en de overwegingen van openbare orde, foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij betoogt dat haar gezinsleden internationale bescherming genieten en dat een bevel in combinatie met een inreisverbod, ertoe leidt dat het gezinsleven nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt, dat onvoldoende gewicht gegeven wordt aan het feit dat zij gedurende acht jaar het Schengengrondgebied niet mag betreden, terwijl haar vrouw en kind onmogelijk naar Albanië kunnen terugkeren om haar te bezoeken. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de vrouw en het kind van de verzoekende partij haar niet kunnen komen bezoeken in het land van herkomst in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een breuk van de familiale relaties daar de verzoekende partij met haar gezin een band kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en daar zij vanuit het land van herkomst de geijkte procedures kan volgen om haar kind en partner in België te bezoeken. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze het feit dat zij onderhevig is aan een inreisverbod van acht jaar, afbreuk doet aan voormelde afweging. Bovendien wordt in het inreisverbod bijkomend gemotiveerd dat het de verzoekende partij vrijstaat om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende acht jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op een gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. De verzoekende partij betwist voormelde motieven niet. De verzoekende partij betoogt dat het gezinsleven nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt, doch stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij de band met haar gezin niet kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of geen toegang zou hebben tot de geijkte procedures in haar land van herkomst om een bezoek bij haar gezin aan te vragen, noch op welke wijze het bestaande gezinsleven voorts onmogelijk wordt gemaakt. Immers dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij, die reeds meermaals gerepatrieerd werd naar het land van herkomst, geenszins aantoont dat zij een gezinsleven leidt met haar partner en minderjarig kind waarbij zij een aanwezige partner en vader is in het gezin. De Raad stelt vast dat de partner en de zoon van de verzoekende partij reeds verschillende jaren legaal in het Rijk verblijven en de verzoekende partij op geen enkel moment vanuit haar land van herkomst of in België een poging heeft ondernomen om een gezinshereniging aan te vragen, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij toont ook geenszins aan dat zij in het verleden of heden de zorg voor haar kind op zich nam of neemt.

Daarnaast stelt de Raad vast dat een eventueel gebrek aan de vaststelling dat de verzoekende partij en haar gezin elkaar kunnen ontmoeten op het grondgebied van een land waar zij wel toegang tot hebben, geen afbreuk doet aan het feit dat de verwerende partij eveneens heeft overwogen dat er geen sprake is van een breuk van de familiale relaties daar de verzoekende partij met haar gezin een band kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en daar zij vanuit het land van herkomst de geijkte procedures kan volgen om haar kind en partner in België te bezoeken. Deze motieven, in combinatie met de overweging dat gelet op het feit dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad *in casu* het algemeen primeert, volstaan om de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te schragen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

4.1.7. Betreffende het in overweging nemen van het algemeen belang in het licht van de belangenafweging vereist door artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen erop wordt gewezen dat het feit dat de partner en kind van de verzoekende partij in België verblijven niet kan weerhouden worden in het licht van artikel 8 van het EVRM, daar de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, dat gelet op het strafrechtelijk verleden het algemeen belang primeert. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt voorts dat betreffende het schenden van de openbare orde wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan onwettig verblijf,

inbreuk op de wapenwetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor zij op 29 januari 2014 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar en dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wapenwetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor zij op 4 oktober 2018 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden, dat gezien de maatschappelijke impact en het herhaaldelijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij betoogt dat verwezen wordt naar haar strafrechtelijk verleden, doch dat niet verder wordt gemotiveerd waarom zij ingevolge deze eerdere strafrechtelijke veroordelingen een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Zij meent dat de verwerende partij zich betreffende het gevaar voor de openbare orde, zowel in het bestreden bevel als in het bestreden inreisverbod, beperkt tot algemene formuleringen, dat er geen werkelijke appreciatie gemaakt wordt van de feiten die ten grondslag liggen aan de strafrechtelijke veroordelingen. Een loutere verwijzing naar eerdere strafrechtelijke veroordelingen kan volgens de verzoekende partij niet volstaan als motivering voor het gevaar voor de openbare orde.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er echter aan voorbij dat niet enkel gewezen wordt naar de strafrechtelijke veroordelingen op zich. Er wordt immers ook gewezen op de feiten die geleid hebben tot de veroordelingen, waarbij uitdrukkelijk wordt vermeld dat er sprake is van onwettig verblijf, inbreuken op de wapenwetgeving en vereniging van misdadigers, alsook op de strafmaat. Eveneens wordt vastgesteld dat de voormelde feiten een maatschappelijke impact hebben en een herhaaldelijk karakter, waardoor kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Aldus wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de verzoekende partij een gevaar zou vormen voor de openbare orde. De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich niet beperkt tot algemene formuleringen maar overgaat tot een appreciatie van de feiten die ten grondslag liggen aan de strafrechtelijke veroordelingen, waarbij zij wijst op de maatschappelijke impact en het herhaaldelijk karakter. De verzoekende partij kan gelet op voorgaande vaststellingen ook niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich beperkt heeft tot een loutere verwijzing naar eerdere strafrechtelijke veroordelingen.

4.1.8. Uit voorgaande motieven blijkt dat de verwerende partij betreffende het gezinsleven een afweging heeft gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoekende partij waarbij zij rekening heeft gehouden met de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming – waarbij wordt vastgesteld dat er geen sprake is van een breuk van de familiale relaties daar de verzoekende partij met haar gezin een band kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en daar zij vanuit het land van herkomst de gewenste procedures kan volgen om haar kind en partner in België te bezoeken – en het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde, waarbij er op wordt gewezen dat de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat gelet op het strafrechtelijk verleden het algemeen belang primeert.

Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij in het kader van het recht op eerbiediging van het gezinsleven de individuele belangen van de verzoekende partij en haar gezin heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Zij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle feiten en omstandigheden die de situatie van de verzoekende partij kenmerken en haar kenbaar werden gemaakt, in overweging genomen. De verwerende partij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van de verzoekende partij. Uit de bestreden beslissingen volgt dat de verwerende partij zich op het standpunt heeft gesteld dat de bestreden beslissingen *in casu* noodzakelijke maatregelen vormen ter bescherming van de openbare orde en dat de belangen van de verzoekende partij *in casu* niet doorwegen.

4.1.9. De verzoekende partij toont aldus niet met concrete gegevens aan dat de door de verwerende partij gemaakte belangenafweging foutief of kennelijk onredelijk is. Zij toont niet aan dat de proportionaliteitstoets onvoldoende grondig werd gevoerd.

4.1.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van voormelde bepaling.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsverplichting.

4.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

*"Art. 74/11 vreemdelingenwet bepaalt het volgende in verband met het inreisverbod:*

*"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :*

*1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

*2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

*§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.*

*De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.*

*§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.*

*Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."*

*Om een inreisverbod van meer dan 5 jaar te kunnen opleggen, dient verweerster aan te tonen dat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

*Het volstaat hierbij niet dat er wordt verwezen naar een veroordeling, zonder concrete precisering omtrent de ernst van de feiten. (RvV 27 april 2015, nr. 144.175)*

*Verweerster voldoet niet in haar motiveringsplicht door enkel algemene bewoordingen te hanteren, die niet verwijzen naar de concrete feiten die aan de grondslag van de veroordelingen liggen.*

*Het middel is dan ook gegrond."*

4.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1*

*De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

4.2.4. Vermits artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie: “49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, *Zh. en O.*, C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).”

Er kunnen dus naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16).

4.2.5. De verzoekende partij betoogt aldus terecht dat om een inreisverbod van meer dan vijf jaar te kunnen opleggen, de verwerende partij dient aan te tonen dat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat het niet volstaat dat er wordt verwezen naar een veroordeling.

4.2.6. *In casu* wordt het ernstig gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde in het bestreden inreisverbod gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 29.01.2014 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wapen wetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 04.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden

*afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt; Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.*

*Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”*

4.2.7. De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven duidelijk blijkt dat de verwerende partij heeft gemotiveerd waarom zij meent dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zo wordt erop gewezen dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan onwettig verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor zij op 29 januari 2014 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar en dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wapenwetgeving en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor zij op 4 oktober 2018 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden, dat gezien de maatschappelijke impact en het herhaaldelijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat er een risico tot een nieuwe schending van de openbare orde bestaat, dat uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van de verzoekende partij kan afgeleid worden dat zij een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Concluderend wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Uit voormelde motieven blijkt overigens duidelijk dat niet enkel gewezen wordt op de strafrechtelijke veroordelingen, doch ook op de aard en de ernst van de feiten (inbreuk op wapenwetgeving en vereniging van misdadigers), op de strafmaat (gevangenisstraffen van respectievelijk 1 jaar en 10 maanden), het herhaaldelijk karakter van de feiten en de maatschappelijke impact van dergelijke feiten. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt wordt wel degelijk verwezen naar de concrete feiten die aan de veroordeling ten grondslag liggen, met name onwettig verblijf en bij beide veroordelingen inbreuk op de wapenwetgeving en vereniging van misdadigers. Gelet op de voormelde motieven, die specifiek betrekking hebben op het geval van de verzoekende partij en waarbij er op wordt gewezen waarom de verzoekende partij geacht kan worden een reële en actuele bedreiging te vormen voor de openbare orde en waarom kan geoordeeld worden dat zij niet getwijfeld heeft de openbare orde zeer ernstig te verstoren, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot algemene bewoordingen die niet verwijzen naar de concrete feiten die ten grondslag liggen van de veroordelingen, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke concrete feiten, die relevant zijn voor het beoordelen van de ernst van het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

4.2.8. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

4.3.1. De verzoekende partij zet haar derde middel uiteen als volgt:

*“Door het feit dat er een beslissing tot vasthouding en een terugleiding naar de grens genomen werd, zal verzoeker terug gevoerd worden naar Albanië.*

*Zoals reeds vermeld, is het leven van verzoeker ernstig bedreigd na terugkeer naar Albanië.*

*Naar aanleiding van een ruzie, wordt verzoeker bedreigd met de dood. Verzoeker trachtte tot verzoening te komen, maar deze pogingen leidden nergens toe. Toen verzoeker in detentie zat in Albanië, was hij veilig, maar na zijn vrijlating heeft hij zo snel als mogelijk het land moeten verlaten. Voor deze verzoening, consulteerde verzoeker "The Peace Reconciliation Missionaries Of Albania". De voorzitter van deze vereniging, N.S. (...), omschrijft de situatie als volgt:*

*"Hierbij attesteren we dat de burger G.N.P. (...), geboren op 17 augustus 1987, geboren en verblijvende in Shkoder, zich in een conflict bevindt sinds 2010. De reden van dit conflict is dat G. (...) in een ruzie werd neergeschoten door de burger D.G.L. (...). Na dit incident zei D. (...) aan G. (...) dat hij vernederd werd ten overstaan van zijn familie en volk. En dat hij hem bloed verschuldigd is op basis van de Kanun-traditie.*

*Onmiddellijk heeft G. (...) "The Peace Missionaries" over deze gebeurtenissen ingelicht, en we kwamen tussen voor verzoening en bemiddeling tussen G. (...) en Davit. Maar jammer genoeg weigert Davit om akkoord te gaan. Daarentegen wil hij zich wreken om G. (...), wegens het feit dat hij werd vernederd.*

*Omdat de vereniging bekend werd met deze gebeurtenis, vragen wij de Belgische overheid om dit in overweging te nemen, dit omdat hij zijn leven riskeert bij terugkeer naar Albanië.*

*The Peace Reconciliation Missionaries of Albania, dat dichtbij deze gebeurtenissen staat, geeft dit attest aan G.N.P. (...) op zijn verzoek, om voor te leggen waar nodig.*

*De voorzitter van de vereniging*

*N.S. (...)" (eigen vrije vertaling, zie stuk 6)*

*Er is dus wel degelijk een reële dreiging voor verzoeker.*

*Het recht op leven en het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling, werd onvoldoende in overweging genomen in de bestreden beslissing.*

*Het middel is dan ook gegrond."*

4.3.2. De verzoekende partij betoogt dat zij zal worden teruggevoerd naar Albanië, dat haar leven er echter ernstig bedreigd is bij terugkomst, dat zij naar aanleiding van een ruzie bedreigd wordt met de dood. Zij wijst erop dat zij trachtte tot een verzoening te komen maar dat deze pogingen nergens toe leidden, dat toen zij in detentie zat in Albanië zij veilig was, maar dat zij na haar vrijlating zo snel mogelijk het land moest verlaten. De verzoekende partij stelt dat zij voor deze verzoening "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania" consulteerde en geeft een eigen vrije vertaling van de omschrijving van de situatie, weergegeven in het bij haar verzoekschrift gevoegde document van de voorzitter van de voornoemde vereniging. Er is volgens de verzoekende partij aldus wel degelijk een reële dreiging voor haar. De verzoekende partij meent dat het recht op leven en het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling onvoldoende in overweging werd genomen in de bestreden beslissingen.

4.3.3. Betreffende artikel 3 van het EVRM wordt in de bestreden beslissingen gewezen op wat volgt:

*"Gezondheidsproblemen verklaart hij niet te hebben. De betrokkene heeft verklaard een vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM te hebben, maar heeft daartoe geen bewijzen noch indicaties aangebracht. Betrokkene beweert sinds 28.10.2018 in België te verblijven. Hij is 14/01/2019 opgesloten, hij heeft niet zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier trachten te regulariseren. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."*

De verzoekende partij betwist voormelde motieven niet. Zij toont geenszins aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen bewijzen of indicaties had aangebracht om haar voorgehouden vrees te staven. Evenmin toont zij aan dat zij sinds 28 oktober 2018 heeft geprobeerd, omwille van de door haar voorgehouden vrees, haar verblijf op de wettelijk voorziene manier, meer bepaald door het indienen van een verzoek tot internationale bescherming, te regulariseren. De verzoekende partij kan dan ook geenszins dienstig betogen dat het recht op leven of het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling onvoldoende in overweging werd genomen in de bestreden beslissingen.



#### 4.3.4. Artikel 2 van het EVRM behelst het recht op leven en bepaalt het volgende:

*“Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.”*

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

*“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tijdens het gehoor aangaf dat zij in gevaar is in Albanië daar zij problemen heeft met personen en zij vreest dat deze personen haar zullen vermoorden en dat zij dit kan bewijzen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op 14 februari 2019. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen dateren van 20 februari 2019 en dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat nog bewijzen werden overgemaakt aan de verwerende partij. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk, of in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft vastgesteld dat de verzoekende partij verklaarde een vrees te hebben maar daartoe geen bewijzen of indicaties heeft aangebracht, dat het administratief dossier geen stukken bevat die erop kunnen wijzen dat zij bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Bovendien heeft de verwerende partij terecht vastgesteld, in haar motieven betreffende artikel 3 van het EVRM, dat de verzoekende partij, terwijl zij in België verbleef sinds 28 oktober 2018, niet heeft getracht haar verblijf op de wettelijke voorziene manier te regulariseren, wat zij na het nemen van de bestreden beslissingen klaarblijkelijk wel gedaan heeft door het indienen van een verzoek tot internationale bescherming op 4 maart 2019, zodat zij niet aantoonde welk belang zij nog heeft bij haar betoog betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst er terechtzitting op dat dit verzoek op 2 mei 2019 werd afgewezen. De verzoekende partij toont ter terechtzitting niet aan dat zij haar voorgehouden vrees en de stavingstukken niet kenbaar heeft kunnen maken ter gelegenheid van dit verzoek, noch dat haar voorgehouden vrees en het risico op een behandeling in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM in het licht van het onderzoek van voormeld verzoek tot internationale bescherming niet werden beoordeeld.

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat uit de afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming kan afgeleid worden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds heeft geoordeeld dat de verzoekende partij geen vrees voor een behandeling in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM heeft aangetoond, minstens houdt de verzoekende partij ter terechtzitting niet anders voor, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde welk actueel belang zij heden heeft bij haar derde middel.

4.3.5. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissingen haar zouden blootstellen aan een risico op een schending van artikel 2 en/of 3 van het EVRM. Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

## 5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER